

Biblická hodina 15.10.2020

Úvodná pieseň: 279 - Ó, Bože Otče, milosrdný náš...

Modlitba: Ďakujeme Pánovi, že sa neodmlčal, môžeme byť Ním oslovení. I keď sa nemôžeme zhromažďovať, máme sväté Písmo a vedení Duchom svätým môžeme v ňom nájsť každodenný chlieb pre svoju dušu. Ďakujeme za ochranu, zaopatrenie, za mier, objavovanie krásy Božieho sveta - za ten fakt, že všetko stvoril pre nás.

Ďakujeme za dielo spásy a za odpustenie, ktorým nás k sebe prijíma, kiež by nás to viedlo k úprimnej pokore a túžbe po čistom živote, ktorý spravuje Pán svojím slovom. Prosme o požehnanie chvíle, ktorú strávime v Jeho prítomnosti i teraz.

Starozákonný text: 2Sam 14,21-33

²¹ Kráľ povedal Joábovi: „Dobre, vybavím túto vec. Chod' a prived' späť mladého Absolóna.“

²² Joáb padol tvárou na zem, klaňal sa a ďakoval kráľovi. Povedal: „Dnes spoznáva tvoj služobník, že našiel u teba, môj pán a kráľ, priazeň, lebo kráľ vyhovel prosbe svojho služobníka.“ ²³ Nato Joáb prišiel do Gešúru a priviedol Absolóna do Jeruzalema. ²⁴ Kráľ však povedal: „Nech odíde do svojho domu, no nesmie sa mi ukázať na oči.“ Absolón sa uchýlil do svojho domu, ale kráľa neuvidel. ²⁵ V celom Izraeli nebol nikto taký krásny a obdivovaný ako Absolón. Od hlavy po päty nemal chybu. ²⁶ Vždy koncom roka si dával ostrihať hlavu. Dával sa strihať, lebo ho vlasy obťažovali. Ostrihané vlasy z jeho hlavy vážili totiž dvesto šeklov kráľovskej váhy. ²⁷ Absolónovi sa narodili traja synovia a jedna dcéra menom Tamar. Bola to krásna žena. ²⁸ Dva roky býval Absolón v Jeruzaleme bez toho, aby kráľa uvidel. ²⁹ Absolón vyzýval Joába, aby šiel s posolstvom ku kráľovi, ale ten nechcel k nemu ísť. Odkázal aj po druhý raz, no ani tak nechcel ísť. ³⁰ Potom povedal svojim sluhom: „Pozrite sa, Joábovo pole susedí s mojím a je tam jačmeň. Chodte ho podpáliť!“ Absolónovi sluhovia to pole podpálili. ³¹ Nato Joáb zašiel do Absolónovho domu a spýtal sa ho: „Prečo mi tvoji sluhovia podpálili pole?“ ³² Absolón odvetil Joábovi: „Odkázal som ti predsa, aby si prišiel sem. Chcel som ťa poslať ku kráľovi so žiadosťou: ‚Prečo som vlastne prišiel z Gešúru? Lepšie by mi bolo, keby som tam bol ešte zostal.‘ Teraz však chcem vidieť kráľovu tvár. Ak som vinný, nech ma dá zabiť.“ ³³ Joáb predstúpil pred kráľa a oznámil mu to. Kráľ si predvolal Absolóna. Ten prišiel ku kráľovi, poklonil sa mu tvárou po zem a kráľ Absolóna pobožkal.

Milí Bratia a milé Sestry, aby sme sa vedeli dobre orientovať v udalostiach, o ktorých sme čítali, potrebujeme mať niekoľko základných informácií. Dávidov „prvorodený bol Amnón, syn jezreelskej Achinoam, druhý bol Kileáb, syn Abigajil, ženy po Nabálovi Karmelskom, tretí bol Absolón, syn Maachy, dcéry gešúrskeho kráľa Talmaja,“ (2Sam 3,2-39). Napĺňa sa Nátanovo proroctvo: „Preto teraz neuhne meč z tvojho domu až na veky, pretože si mnou opovrhol a vzal si ženu Uriáša Hetejského, aby ti bola ženou“ (12,10). Tým sa zároveň začína boj o trón. Totiž prvorodený syn Amnon znásilnil svoju nevlastnú sestru Támar, sestru Absolónovu, ktorý bol druhým následníkom na trón (pri predpoklade, že Dávidom v poradí druhý syn Kileáb od Abigail už nežil, nakoľko sa nikde nespomína, len tu). A v predchádzajúcich častiach sme mohli sledovať, ako sa nikto nezaoberal osudom nešťastnej obete Támar, ale túto udalosť cieľavedomý Absolón veľmi prefikane využil ako zámienku k zavraždeniu Amnona, ktorého jednoducho odstránil z cesty.

Túto svoju pomstu pripravoval **dva roky**, ale po nej musel utiecť pred otcovým hnevom a **tri roky** bol v Gešúre, odkiaľ jeho matka pochádzala. Až sprostredkovaním Joába, ktorý videl, že kráľovi sa cnie za synom, sa mohol vrátiť do Jeruzalema (doporučujem prečítať si 1-20. verše tejto 14. kapitoly). Ale nebolo to z Dávidovej iniciatívy, lebo jeho súhlas pre Absolóna bol vynútený Joábom, ktorý konal iba z ľudskej snahy, nie pod Božím vedením. Avšak, keď s niečím súhlasíme nie dobrovoľne, ale pod tlakom, tak tá situácia je nedoriešená, vynútené veci nie vždy dopadnú dobre. Tak mohol aj Joáb priviesť Absolóna do Jeruzalema, ale kráľ rozkázal: „*Nech odíde do svojho domu, no nesmie sa mi ukázať na oči.*“

Nad príbehom sa tiahne jeden zásadný problém. Totiž Absolón sa previnil, ale chce svoje pôvodné výsady získať späť len tak, no cestu pokánia nepozná. Nie je tu prejav žiadnej ľútosti, priznania, ba jeho agresívna až krutá a ctižiadostivá povaha sa čím viacej dostáva do popredia. Ani mu nenapadne, že ako vrah by si mal odpykať svoj trest; ako syn by mal prosiť minimálne o odpustenie, a tiež sa poďakovať Joábovi, ktorý mu sprostredkoval návrat do Izraela. Samé nedoriešené veci - niet divu, že Dávid je voči nemu zatvrdnutý a netúži sa s ním stretnúť. Dáva mu najavo, že nemá voľnú cestu tu, kam by tak rád zamieril. Takto prejdú ďalšie **dva roky**. Absolón je veľmi cieľavedomý a neunáhli sa, aby dosiahol svoj cieľ.

Písmo tu podáva bližší opis tohoto princa, kráľoviča, mimoriadnosť jeho postavy a výzoru, čím vedel veľmi vplývať na ľudí. „*V celom Izraeli nebol nikto taký krásny a obdivovaný ako Absolón. Od hlavy po päty nemal chybu. Vždy koncom roka si dával ostrihať hlavu. Dával sa strihať, lebo ho vlasy obťažovali. Ostrihané vlasy z jeho hlavy vážili totiž dvesto šeklov kráľovskej váhy*“ - čo činilo cca 3 kg!

Navonok dokonalý človek. Ale čo má v srdci? Aké je jeho vnútro? Dokonalý, mnohými obdivovaný - a na tom si zakladal. K tomu mal schopnosť pretvarovať sa a tak je napísané v 2Sam 15,6, že počas tohoto obdobia „*l'stivo získaval srdce Izraelitov*“. Zakladá si na svojom zovňajšku, lebo vie, že ľudia sú ovplyvnitelní tým, čo vidia. Hodil by sa do nejakej dnešnej reklamy so svojou vlasovou korunou. A to, že si svoje ostrihané vlasy zvažil, prezrádza, že vedome si pestuje svoju krásu! Žiaľ, podobne, ako pri prvom kráľovi Saulovi, aj tu platí, že jeho vnútro, jeho srdce nebolo v súlade s touto krásou.

Absolón sa správa násilnícky aj voči tým, ktorým by mal byť vďačný. Z textu môžeme vydedukovať, že otravoval Joába, aby mu vybavil „audienciu“ u kráľa, resp. návrat na kráľovský dvor. Ale Joábovi sa do toho nechcelo, musel cítiť, že to už aj tak trochu prehnal, nakoľko Absolón neprejavuje žiadnu ľútosť. A teda Absolón sa obráti proti tomu, kto mu preukazoval dobročinnosť: Nariadi svojim sluhom, aby podpálili Joábovo jačmenné pole. Je to arogantný násilník, ktorý si ide len za svojím cieľom. Na Joábovu otázku, prečo to urobil, ešte on sa cíti byť urazený, že načo sem prišiel, keď sa ho kráľ stráni? „*Teraz však chcem vidieť kráľovu tvár.*“

Vidieť kráľovu tvár - to bola vždy významná udalosť, ktorú považoval človek za svoju česť. Celoživotný zážitok pre toho, kto si kráľa vážil. Dodnes sú to vzácne chvíle, ak môžeme osobne vidieť nejakého

významného človeka. Avšak Absolón sa dožaduje stretnutia bezcitne a bez úcty, aj keď mu ide o otca. Pohŕda pomazaným kráľom, pretože pohŕda Tým, Kto ho vyvolil - jednoducho je to bezbožník. Žiadna ľútosť či pokora: „Ak som vinný...“ Spochybňuje svoj hriech, neuzná a nevyzná ho, ale sa hrá na hrdinu, ktorý je ochotný podstúpiť trest: „Ak som vinný, nech ma dá zabiť.“ Nech to vyzerá tak, že kráľ je krutý, Absolón však zo svojej „pravdy“ nepopustí.

Je to veľmi smutný prístup syna k otcovi, ku kráľovi, napokon aj k vlastnej existencii. Dožadovať sa niečoho, čoho nie je hoden, ale ak dostane, má to len za korisť a nie za dar. A vynúti si, aby Joáb hovoril s kráľom v jeho prospech. Môže predstúpiť pred Dávida a on ho prijme. „Kráľ si predvolal Absolóna. Ten prišiel ku kráľovi, poklonil sa mu tvárou po zem a kráľ Absolóna pobožkal.“

Zaujímavé je stretnutie otca a syna po piatich rokoch (a ešte + 2 roky uplynuli od zavraždenia Amnona). Ale unáhľene by sme sa tešili na dojímavý príbeh. Chýbajú k tomu základné prvky - predovšetkým pokánie a vzájomná túžba po druhom, v znamení vzájomnej lásky. Hlboká poklona síce je prejav úcty, ale iba ako neodmysliteľná súčasť dvornej etikety, nie je to zo srdca.

Na druhej strane však kráľ Absolóna pobožkal. Otec je predsa otec, aj keď syn je márnotránny. Krásne môžeme porovnať náš príbeh s podobenstvom o márnoträtom synovi (Lk 15,20). Pre neho otcov bozk znamenal všetko! Nezaslúžené a láskavé prijatie, ubezpečenie o odpustení a návrat do stavu v otcovom dome, z ktorého sa sám vypísal. Aj Absolón prijíma tento bozk - čo pre neho znamená? Ako veľmi si ho neváži, myslí si, že mu jednoducho patrí - a potom bude strojiť povstanie proti kráľovi... Čo znamená pre nás bozk nebeského Otca? Je ním Pán Ježiš Kristus - v Ňom nás prijíma za svoje dietky a vracia nám miesto u seba, o ktoré sme kvôli hriechu prišli. Vyvolá v nás lásku k Nemu, pokánie a túžbu zostať v Jeho objatí a pod Jeho ochranou, vo vedomí toho, že sme dostali a nechceme stratiť niečo, čoho nie sme hodní?

Novozákonný text: 2Kor 1,1-11

¹ Pavol, z Božej vôle apoštol Krista Ježiša, a brat Timotej cirkvi Božej v Korinte a všetkým svätým v celom Achájsku: ² Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, a od Pána Ježiša Krista. ³ Nech je požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy, ⁴ ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme aj my mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, a to útechou, ktorou aj nás Boh potešil. ⁵ Ved' ako vo veľkej miere prichádzajú na nás Kristove utrpenia, tak sa nám skrze Krista v hojnej miere dostáva aj útechy. ⁶ A tak, ak sme sužovaní, je to na vašu útechu a spásu; ak sme potešovaní, aj to je na vašu útechu, ktorá sa prejavuje v znášaní takých istých utrpení, aké znášame aj my. ⁷ A naša nádej, vzhľadom na vás, je pevná, pretože vieme, že ako máte účasť na utrpeniach, tak ju budete mať i na úteche. ⁸ Nechceme, bratia, aby ste nevedeli o súžení, ktoré nás postihlo v Ázii, doľahlo na nás nadmieru ťažko, nad naše sily, takže sme si zúfali nad svojim životom. ⁹ Ba sami nad sebou sme prijali ortieľ smrti, aby sme dôverovali nie sebe, ale Bohu, ktorý kriesi mŕtvych. ¹⁰ On nás vyslobodil a ešte vyslobodí z takého veľkého nebezpečenstva smrti; v neho dúfame, že nás vždy znovu vyslobodí, ¹¹ ak nám budete pomáhať aj vy modlitbou za nás, aby za dar milosti, ktorej sa nám dostáva na prihovor mnohých, vzdávali mnohí za nás vďaku.

Bratia a Sestry, nakoľko sa teraz nemôžeme osobne stretávať okolo slova Božieho, sme trochu v podobnej situácii, ako korintjania, pre ktorých bolo takmer jedinou možnosťou kontaktu s apoštolom písanie a dostávanie dopisu. Taký dopis začíname čítať i teraz, staňme sa aj my jeho adresátmi.

Apoštol na začiatku tohto v skutočnosti už štvrtého listu (1. a 3. sa nezachoval) písaného do Korintu zdraví korintjanov dobre známym pozdravom milosti a pokoja, ktorý prechádza do chvály. Kiežby naše prejavy viery v spoločenstve mohli byť chválami a žehnaním nebeského otca! „*Nech je požehnaný Boh... Otec milosrdenstva a všetkej útechy.*“ Dobré je si to uvedomiť, veď kolkokrát očakávame milosrdenstvo a útechu od ľudí, ale končí to veľkým sklamaním... U Neho sa môžeme uchádzať o pochopenie, porozumenie, podporu a útechu v najrôznejších životných situáciách.

Pavlova skúsenosť je, že On „*nás potešuje v každom našom súžení*“. A toho súženia nebolo málo. Avšak takto posilnený mohol byť sprostredkovateľom dobrej zvesti, lebo pochopil, že čo dostal, má odovzdávať tým, ktorí to tiež potrebujú: „*aby sme aj my mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení*“: Nezabudnime, že ako veriaci ľudia, tiež sme povolani k tejto službe, a k tomu tak, že nie sme odkázaní na vlastné myšlienky a múdrosť, ale na tú skúsenosť, ktorú sme s Pánom Ježišom Kristom zažili. Preto máme potešovať tých, čo sú v súžení „*útechou, ktorou aj nás Boh potešil*“. Zamyslime sa, ako naše utešovanie zodpovedá tomuto Pavlovmu vyznaniu? Ďakujme za hojnú mieru útechy, ktorej sa nám vždy dostalo v utrpení.

V ďalších veršoch apoštol vyznáva, že všetko ich utrpenie (myslí tu na spoluslužobníkov) má svoj cieľ a význam, je súčasťou ich služby; či sú sužovaní, či potešovaní, slúži „*na vašu útechu a spásu*“. Je to požehnanie, keď svoje ťažké životné udalosti dokážeme vidieť v takomto širšom kontexte, nielen z vlastnej perspektívy. Dokonca im často išlo až o život, aj na to boli pripravení, ale „*Boh, ktorý kriesi mŕtvych*“ im bol oporou a vysloboditeľom i zo smrti. Taký je skutočne odovzdaný život Pánovi. Je a zostáva v Jeho rukách, hoci čo by sa stalo. Na spojení s Ním to nič nemení. A preto ani dôvera a nádej nevyhasne - ba dokáže povzbudiť a potešiť tých, ktorých čakajú podobné skúšky a súženia. K tejto pevnej dôvere a z nej pochádzajúcemu pokoji nás volá Pán. **Amen.**

Modlime sa:

Zamyslime sa nad tým, za čo môžeme aj dnes chváliť Pána, ďakovať Mu, a prosme o Jeho vedenie, aby to, čo sme pochopili zo zvesti Jeho slova, sme v našom živote vedeli aj uskutočňovať.

Namiesto ľutovania sa uzrime tých, ktorí sú na tom oveľa horšie, zahanbime sa a vyznajme svoje časté reptanie a nespokojnosť; prosme za nemocných, trúchliacich, odkázaných a biednych ľudí a o snahu urobiť, čo je v našich silách.

Záverečná pieseň: 339 - Ježiš - moja *radosť...*